

Direcció, administració, publicitat i vendes:

Octubre Centre de Cultura Contemporània.
Carrer de Sant Ferran, 12. 46001 València.
Telèfon: 963 535 100. Fax: 963 155 165.

Redacció de Barcelona: Rambla de Catalunya, 121,
1-2, esc. esquerra. 08008-Barcelona.

Telèfon: 932 384 262. Fax: 932 384 263.

Redacció de Palma: Carrer de l'Almudaina, 8 entresòl-
dreta. 07001-Palma.

Telèfon i Fax: 971 720 763.

Web:

<http://www.eltemps.cat>

Correu electrònic: eltemps@eltemps.net

Subscripcions: 902 131 025.

subscripcions@eltemps.net

Edita: Edicions del País Valencià, SA.

Editor: Eliseu Climent.

Assessor editorial: Salvador Cot.

Director de continguts: Àlex Milián.

Coordinadora: Sumpsi Palau.

Redacció de València: Núria Cadenes, Víctor Maceda,
Violeta Tena i Rosa Serrano (*documentació*).

Redacció de Barcelona: Gemma Aguilera i Lluís
Bonada.

Redacció de Palma: Miquel Payeras.

Producció: Jordi Badia (*correcció lingüística*), Ana
Vanesa Prieto (*maquetació i gràfics*).

Rúbriques: Francesc-Marc Álvaro, Sebastià Alzamora,
Oriol Amat, Joan-Anton Benach, Xavier Bru de Sala,
Toni Canyis, Muriel Casals, Agustí Colomines, Salvador
Cot, Martí Domínguez, Fabià Estapé, Jaume Fàbrega,
Llibert Ferri, Josep Gifreu, Àlex Gorina, Manuel S.
Jardi, Alfons Llorenç, Glòria Marcos, Ricard Mas,
Andreu Mas-Colell, Joan F. Mira, Joan Nebot, Roger
Palà, Marta Pessarrodona, Josep Ramoneda, Jordi Riba,
Ferran Sàez Mateu, Josep Maria Terricabras, Ramon
Tremosa, Vicenç Villatoro, Xavier Vinader.

Corresponsals: Pau Bori (*Belgrad*), Natàlia Boronat
(*Moscow*), Erena Calvo (*Rabat*), Macià Claramunt
(*Castelló*), Raquel Correa (*Brussel·les*), Míriam Díez
(*Roma*), Joan Lluís Ferrer (*Eivissa*), Carla Fibla
(*Amman*), Ricard González (*Washington*), Victòria
Jiménez (*Londres*), Juli Martí (*París*), Federico Rivas
(*Buenos Aires*), A. V. Santamaria (*Alacant*), Gemma C.
Serra (*Berlin*), Maria Josep Siscar (*Ciutat de Mèxic*),
Miquel Toran (*Pequín*).

Col·laboradors: Albert Aguilera, Laura de Andrés,
Violeta Camarasa, Alexandre Carbo, Roser Carol, Borja
Català, Antoni Castel, Alfons Cervera, Eliseu T. Climent,
Joan Colomer, Joan Corbera, Oriol Corticans, Martí
Crespo, Miquel Àngel Díaz, Daniel Díez Esculies, Júlia
Esbert, Enric Faura, Laia Fernández, Carles Gàmez,
David Garrido, Roser Gasol, Salva Giménez, Dani
Gómez (*País Basc*), Andreu Gomila, Gani Jakupi, Josep
Enric Llebot, Roger Mateos, Rossanna Melià, Joan M.
Oleaque, Roger Padrós, Pelai Pagès, Óscar Palau, Cèsar
Palazuelos, Juli Peretó, Carles Pont, Cristina Simon,
Lluc Soler, Eva Tarragona, Jordi Tejel, Àlvar Valls, Sergi
Vicente.

Traductors: Carme Geronès, Mercè Ardiaca, Blanca
Juan, Mireia Menal, Sara Roca i Beatriu Vallès.

Col·laboradors gràfics: Agència Efe, Tina Bagué, Fer,
José Luis Iniesta, Salvador Llosà, Toni Payà, Jordi Play
i Prats i Camps.

Disseny: Ana Vanesa Prieto.

Disseny de la capçalera: Enric Satué.

Disseny de la portada: Toni Payà.

Publicitat i promoció: Salva Martínez (València).

Tel.: 963 535 100. Gemma Garrido (Barcelona). Tel.:
932 384 262.

Subscripcions: Susanna Alacreu

Administració: Pilar Martí i Quica Sena.

Fotomecànica i impressió: Guada Impressors S.L.

Aldaia (Horta).

Dipòsit legal: V-853-1984.

*Cap part d'aquesta publicació no pot ser reproduïda per cap
mitjà: mecànic, fotoquímico, electroòptic, magnètic, de fotocòpia,
ni de cap altra mena, sense permís de l'editor.*

Espanya ja és Europa

Espanya ja no és el que era. Es miri com es miri, el fet de considerar obra prioritària l'eix mediterrani és una derrota política de l'estat espanyol, que no ha pogut imposar el disseny radial de les comunicacions internes, amb un centre nodal a Madrid i extensions secundàries per la resta del territori. En aquest sentit, Europa ha reaccionat amb lògica i amb fermesa i ha deixat ben clar que la comunicació entre el nord i el sud, entre Europa i Àfrica, ha de passar per la ribera de la Mediterrània com –tot sigui dit– ja sabien cartaginesos i romans fa més de vint segles.

El fet que la lògica s'hagi imposat a la raó d'estat és una conseqüència directa de l'afebliment de l'estat espanyol, que s'arrossega amb una economia feta miques per l'esclat de la bombolla immobiliària. Ja no és possible de donar lliçons de creixement des de Madrid i, per contra, els socis europeus veuen amb prevenció com l'economia espanyola contribueix de manera destacada als atacs contra l'euro que tenen origen en els mercats financers internacionals. És Espanya que ha de demanar ajut al Banc Central Europeu per tal de poder col·locar el deute públic, i són les entitats financeres espanyoles que susciten dubtes molt seriosos a l'hora de mesurar la solvència futura del sistema en conjunt.

En aquest sentit, la Comissió Europea ha fet un pas endavant que, en paral·lel, significa un advertiment polític clar a un estat que ha esmerçat molts diners en obra pública innecessària, amb costos de manteniment escandalosament alts i ben poca rendibilitat social. L'opinió pública europea ha acabat familiaritzant-se amb fotografies –provinents d'Espanya– que mostren andanes buides d'estacions de ferrocarrils de gran velocitat o aeroports nous de trinca en petites ciutats de províncies que mai no tindran prou passatgers per a omplir-los. El criteri ha estat purament graciable i segons la conveniència partidista, i és d'això que han pres nota els experts europeus.

Però ara el problema es trasllada a Madrid. Un cop l'eix mediterrani ha adquirit la consideració de prioritari, les autoritats estatals hauran de decidir si comencen aquesta obra o no, assumint un cost que pot arribar fins al 90% de la infraestructura a construir. Tècnicament, el pròxim ministre de Foment pot assignar els recursos disponibles a l'eix atlàntic, al corredor central o al mediterrani sense perdre ni un cèntim dels ajuts europeus. I és aquí on les institucions catalanes i valencianes han de pressionar per a trencar, d'una vegada per sempre, el disseny radial d'una Espanya que s'haurà d'adaptar a Europa, i no a l'inrevés.

Als nostres lectors

El corredor mediterrani ja és prioritari. Un èxit? Moralment sí, sens dubte. Políticament, també ho és: Espanya ja no pot imposar a Europa el seu disseny radial amb centre a Madrid. Dit això, ara s'obren grans espais de dubte perquè, al capdavall, la decisió última depèn de l'estat, que pot començar a construir per on li sembli convenient, si és que té recursos per a fer-ho. La qüestió de l'eix mediterrani ha estat objecte d'un seguiment especial per part d'aquesta revista. De manera que aquesta setmana els lectors hi trobaran totes les claus d'una decisió positiva, però encara insuficient. El dossier porta la signatura de dues de les periodistes que coneixen millor la qüestió: Violeta Tena, des de València, i Gemma Aguilera, des de Barcelona.

Salvador Cot